

ениѣ на зрителитѣ бѣха опин
пеорт отъ чарѣ. Кръчмата се
шитбрази на стжгда, дето си-
ялаа, крсаотата и младостѣта
се съчетаваха въ едно. Тѣ се
лѣеха като руйно вино. Играта
бѣ виното; опияненитѣ игра-
читѣ.

Времето летѣше незабелѣ-
зано.

Зрителитѣ се бѣха забрави-
ли, а играчитѣ не секваха. Кой
ще наддѣлей — никой не се
замислѣше, сжщо тѣй както
страстния пияница не мисли
колко вино ще изпие за да на-
сити жажда.

До кога би продължила иг-
рата, никой не знаеше; а и
като че никой не мислѣше, ос-
вѣнъ кръчмаря, който вижда-
ше, че губи когато всички сж
зяпнали, безъ да поръчватъ